

het lichaam een geschenk Gods

Denk u eens even in, dat ge aan iemand een waardevol geschenk bracht. En dat de ontvanger het verwaarloosde, omdat hij er geen waarde aan hechte, of, erger nog, dat hij het op zijn beurt wegaf aan een ander, die uw grootste vijand is! — Het lichaam is een geschenk van God. Hij is de Schepper, de Onderhouder ervan. Maar Hij blijft ook de Eigenaar. We kunnen niet naar willekeur handelen met Zijn gaven. We blijven Hem verantwoording schuldig.

Wanneer we van deze dingen diep door-drongen waren; — en wanneer we daarbij altijd gevoelden en wat we belijden: dat God steeds en overal tegenwoordig is — zouden we dan nog zoo dikwijls komen met vragen omtrent wat wèl en wat niet mag? Is eigenlijk zulk een vraag in de meeste gevallen al niet een bewijs van twijfel, of we wel op de goede weg zijn? Verkeeren we, als we onze vragen stellen, niet vaak in de verwachting, dat een ander met zijn autoriteit zal dekken, wat wijzelf niet geheel voor onze verantwoording durven nemen?

Doch evenmin als we te ver mogen gaan, mogen we te laks zijn. Dit laatste sluit in, dat we alles, wat we vermogen, moeten in het werk stellen, om ons lichaam in zoo goed mogelijke conditie te houden. En het sluit ook in, dat we er naar moeten trachten, onze uiterlijke verschijning zoo goed mogelijk te verzorgen. — Het eerste wordt gemakkelijker toegegeven dan het laatste. Tenminste in onze tijd. Als we zoo af en toe eens met onze gedachten teruggaan in de geschiedenis, stuiten we telkens op vreemde begrippen, waar het de hygiëne betreft. Geheel uitgestorven zijn deze in sommige lagen der bevolking nog niet, doch het is wel zeker, dat we gezonder leven dan de menschen dit in vroeger tijden vaak deden. Al zou ik niet graag beweren, dat we ook gezonder zijn. De vraag is nu: waarom gebeurt dit alles? Waarom deze zorg voor het lichaam? En dan is vaak het antwoord: uit eerbied voor de Natuur. Dit laatste woord liefst met een hoofdletter geschreven. En dikwijls moet het antwoord eigenlijk luiden: uit liefde voor ons eigen dierbaar ik.

Dit mag echter voor een christen niet voldoende zijn. Wie waarlijk een kind van God is, betreft alle dingen op de relatie tusschen God en den mensch.

Ge zegt misschien: „het resultaat blijft er

eender om.“ Dit is echter niet het geval. Wanneer we ons lichaam beschouwen als een Godsgeschenk; wanneer we het verzorgen uit eerbied voor Hem, gevoelen we ons daarbij van Hem afhankelijk. Dit bewaart ons voor onnoodige zorg en angst; dit doet ons ook aanvaarden de gevolgen van de zonde, voor zoover ze zich in ons lichaam openbaren. Ziekte, maar ook: misvorming. Ook, wat voor een vrouw niet zoo heel gemakkelijk te aanvaarden is: een weinig aantrekkelijk uiterlijk.

Dit bewaart ons er evenzeer voor, te ver te gaan in onze zorg voor het lichaam. Dit maakt, dat we ons moeten verzetten tegen alle eeredienst van het louter lichamelijke, op welk terrein deze zich ook openbaart, op het gebied van de sport, van het sexueele, maar ook in een onnatuurlijke opmaak van 't gezicht, waardoor dit wordt tot een masker. Sport: alleen in zooverre, als ons lichaam er door geoefend en gestaald wordt. Als we dus, door de sportbeoefening, beter in staat worden gesteld ons werk op aarde, onverschillig wat dit is, te verrichten. Dus nooit sport ten koste van dat werk. Nooit sport om de sport-zelf, om uit te blinken en records te behalen. Wat dit laatste betreft moeten we zeer zeker ons ook afvragen of we niet zóó ver gaan, dat we méér van ons lichaam vergen dan voor ons leven, nu en later, als vrouw goed is.

Het sexueele. Dit is een zoo breed terrein, dat ik aarzel, om er ook maar iets van te zeggen. Voor ditmaal alléén dit ééne: nooit, in welke verhouding ook, mag voor een christenvrouw het lichamelijke hoofdzaak zijn. Nòch wanneer het er om gaat, liefde te wekken; nòch wanneer men verloofd is; nòch in het huwelijk. Er leeft, onbewust misschien, bij velen de gedachte, dat de gevaren er alléén zijn zoolang men niet getrouwd is. Dat het huwelijk als het ware een vrijbrief is, die alle zelfbeheersching onnoodig maakt. Of ook: dat het er voor een vrouw niet meer op aankomt hoe ze is, wanneer ze eenmaal getrouwd is. Beide misvattingen wreken zich. De laatste misschien eerder en zichtbaarder, door een verwaarloozing van de kant van den man, dan de eerste. Maar daarom is de eerste niet minder gevaarlijk. Als tusschen man en vrouw weinig of geen geestelijk contact is; meent ge, dat er dan van een heilig huwelijk sprake zou kunnen zijn?

J. M. W.—W.